

ຈາກເດັກນ້ອຍທີ່ຕາບອດ ຈົນກາຍມາເປັນຄູສອນ

ມື້ນີ້ ແມ່ນ ວັນສາກົນ ເພື່ອ ຄົນພິການ.

ຄົນພິການ ແມ່ນກຸ່ມປະຊາກອນທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ແລະ ແມ່ນກຸ່ມທີ່ ດ້ອຍໂອກາດ ທີ່ສຸດໃນໂລກເຊິ່ງກວມເອົາ 15 ສ່ວນຮ້ອຍຂອງ ປະຊາກອນໂລກ (1 ຕື້ຄົນ). ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ, ຄົນພິການ ຢູ່ທົ່ວໂລກ ມີສຸຂະພາບບໍ່ແຂງແຮງ, ແລະ ບໍ່ມີໂອກາດໄດ້ຮັບການສຶກສາສູງ, ການເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳທາງເສດຖະກິດບໍ່ມີຫຼາຍ ແລະ ມີອັດຕາຄວາມທຸກຍາກ ສູງກວ່າ ຄົນປົກກະຕິທົ່ວໄປ.

ພໍ່ນາງ ສອນ ໄດ້ຊ່ວຍພາ ນາງສອນຍ່າງ ແລະ ນາງ ກຳລັງມ່ວນໃນການຍ່າງ ກັບກົງຍ່າງໃໝ່ຂອງລາວ ທີ່ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຈາກໂຄງການດັ່ງກ່າວ.

ນາງສອນອາຍຸ 4 ປີ, ລາວຍ່າງບໍ່ໄດ້ດີ ແລະ ພິການທາງສາຍຕາ. ຕາຂອງລາວ ບອດມາແຕ່ເກີດ. ຕອນລາວເກີດມາ, ພໍ່ແມ່ຂອງລາວເຄີຍຕັ້ງຊື່ໃຫ້ລາວວ່າ “ນາງບອດ”. ອັນນີ້ ແມ່ນ ເລື່ອງປົກກະຕິ ເພາະ ຊາວບ້ານມັກ ໃສ່ຊື່ ຄົນພິການ ຕາມປະເພດ ຂອງຄວາມພິການ.

ສະມາຊິກຊຸມຊົນ ຈຳນວນໜຶ່ງ ຢູ່ບ້ານຂອງສອນ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມ ການເຝິກອົບຮົມ ກ່ຽວກັບ ການບຳບັດ ຄົນພິການ ຂັ້ນຊຸມຊົນ, ການເຝິກອົບຮົມດັ່ງກ່າວແມ່ນແນໃສ່ ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງ ໃຫ້ແກ່ຄົນພິການ ແລະ ສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈ ໃຫ້ແກ່ຊຸມຊົນ. ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ ການເອີ້ນຊື່ ຄົນພິການຕາມປະເພດ ຂອງຄວາມພິການນັ້ນ ແມ່ນຖືວ່າ ບໍ່ໃຫ້ກຽດ, ບໍ່ເຫັນຄຸນຄ່າ ແລະ ບໍ່ເຫັນຄວາມສາມາດ ຂອງ ຄົນພິການ. ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມການເຝິກອົບຮົມດັ່ງກ່າວໄດ້ເລົ່າສູ່ ພໍ່ແມ່ຂອງສອນຟັງ ແລະ ຈາກນັ້ນທາງຄອບຄົວຈຶ່ງໄດ້ປ່ຽນຊື່ລູກສາວຂອງລາວ ມາເປັນ ຊື່ນາງສອນ, “ຄູສອນ”. ຕໍ່ມາ ພໍ່ແມ່ ນາງສອນ ໄດ້ໄປເຂົ້າຮ່ວມ ການເຝິກອົບຮົມ ກ່ຽວກັບ ການ

ບຳບັດຄົນພິການ ຂັ້ນຊຸມຊົນ. ໃນເບື້ອງຕົ້ນ ພວກເຂົາ ກໍ່ອາຍຫລາຍ ແຕ່ວ່າ ເມື່ອຮອດມື້ທີ່ສາມຂອງການເຝິກອົບຮົມ ພວກເຂົາແມ່ນມີຄວາມຫ້າວຫັນຫລາຍ ແລະ ຄວາມກະຕືລືລົ້ນ, ພ້ອມທັງ ໄດ້ເລົ່າ ປະສົບການ ໃນການລ້ຽງລູກພິການ ໃຫ້ຄົນອື່ນຟັງ.

ແມ່ຂອງ ນາງ ສອນ ຊື່ວ່າ ນາງບອນ ໄດ້ກ່າວວ່າ ການເຝິກອົບຮົມ ກ່ຽວກັບ ການບໍາບັດຄົນພິການ ຂັ້ນຊຸມຊົນນັ້ນ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄອບຄົວຂອງລາວ ຮູ້ສຶກວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ເປັນສ່ວນໜຶ່ງ ຂອງ ຊຸມຊົນຫຼາຍຂຶ້ນ. ເມື່ອກ່ອນລາວຮູ້ສຶກວ່າເປັນຄົນບໍ່ມີຄ່າ ຍ້ອນສະພາບ ລູກສາວຂອງລາວ. ຜ່ານການ ການເຝິກອົບຮົມ ດັ່ງກ່າວ, ລາວໄດ້ເຫັນວ່າ: “ຄວາມພິການ ແມ່ນເປັນເລື່ອງທຳມະດາ, ຄົນພິການ ມີຢູ່ ທຸກທຶນທຸກແຫ່ງ, ແລະ ຄົນພິການກໍ່ສາມາດ ເປັນສ່ວນໜຶ່ງ ໃນການສ້າງປະໂຫຍດ ໃຫ້ແກ່ຊຸມຊົນ ແລະ ສັງຄົມໄດ້”.

ດຽວນີ້ ນາງສອນ ມີກິດຈະການອັນໜຶ່ງ ທີ່ ລາວມັກຫຼາຍ. ພໍ່ຂອງລາວເວົ້າວ່າ: “ ຂ້ອຍດີໃຈຫຼາຍກັບ ເຄື່ອງຊ່ວຍຢ່າງອັນນີ້ ເພາະວ່າມັນຊ່ວຍລູກຂ້ອຍ. ບາງເທື່ອນາງກໍ່ລືມລົງ ແລະ ຂ້ອຍກໍ່ຊ່ວຍພາລູກຢ່າງ. ສ່ວນຫຼາຍແລ້ວແມ່ນ ເອື້ອຍຂອງລາວຊ່ວຍ ແລະ ຫຼິ້ນກັບລາວ ”. ພໍ່ຂອງລາວ ໄດ້ ປັບພື້ນເດີນບ້ານ ແລະ ໄດ້ຖາງຫຍ້າໃນບໍລິເວນເຮືອນ. ດຽວນີ້ນາງສອນກຳລັງແອບຢ່າງ.

ລັດຖະບານອິດສະຕຣາລີ ມີຄວາມມັ່ງໝັ້ນຊ່ວຍເຫລືອ ຄົນພິການ ຄືດັ່ງ ນາງສອນ ເພື່ອຊ່ວຍປັບປຸງ ຄຸນນະພາບ ຊີວິດ ຂອງຄົນພິການ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຖິງໂອກາດຕ່າງໆ ຢ່າງເທົ່າທຽມກັນ ເຊັ່ນໃນການມີສ່ວນຮ່ວມ, ການປະກອບສ່ວນ, ການຕັດສິນໃຈ ແລະ ການມີເສດຖະກິດທີ່ອຸດົມສົມບູນ ຄືກັບຄົນອື່ນໆ. ໃນ ສປປ ລາວ, ປະເທດອິດສະຕຣາລີ ໄດ້ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອຄົນພິການ ໃນໂຄງການ ‘ສິດທິໃນການຮຽນຮູ້: ການສຶກສາແບບສັງລວມ’, ໂດຍ ຜ່ານອົງການກາໂຕລິກຮີລິບເຊີວິດສ (Catholic Relief Service), ເຊິ່ງມີເປົ້າໝາຍ ເພື່ອ ຊ່ວຍເດັກນ້ອຍພິການ ທັງໝົດ ໃນ 40 ບ້ານ ຢູ່ ເມືອງ ໄຊບົວທອງ, ແຂວງຄຳມ່ວນ.

ໂຄງການສິດທິໃນການຮຽນຮູ້ ໄດ້ເຮັດວຽກກັບລະດັບຊຸມຊົນ ເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍພິການ ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນຂັ້ນປະຖົມ. ໂຄງການໄດ້ເຝິກອົບຮົມຄູ, ພໍ່ແມ່ ເດັກ ແລະ ສະມາຊິກຊຸມຊົນ ໃນດ້ານເຕັກນິກວິຊາການ ພື້ນພູຄົນພິການ ແລະ ສະໜອງ ອຸປະກອນຊ່ວຍຊູຄົນພິການ. ໂຄງການໄດ້ປຸກລະດົມຄະນະ ພັດທະນາ ການສຶກສາຂັ້ນບ້ານ ເພື່ອປູກຈິດສຳນຶກ ແລະ ຊ່ວຍເຫລືອຊຸມຊົນ ເພື່ອປ່ຽນແປງແນວຄວາມຄິດ ແລະ ທັດສະນະທີ່ບໍ່ດີ ຕໍ່ ຄົນພິການ ແລະ ສົ່ງເສີມການມີສ່ວນຮ່ວມ ຢ່າງຕັ້ງໜ້າ ຂອງ ເດັກພິການຢູ່ພາຍໃນຄອບຄົວ, ໂຮງຮຽນ ແລະ ການດຳລົງຊີວິດໃນຊຸມຊົນ.

ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຫວັງວ່າມື້ໜຶ່ງສັງຄົມຈະໃຫ້ໂອກາດ ແລະ ຄວາມສຳຄັນແກ່ຄົນພິການ, ເປັນວັນທີ່ຄົນພິການໄດ້ຮັບຄວາມເທົ່າທຽມ ດ້ານກຽດສັກສີ ແລະ ໂອກາດຕ່າງໆຢ່າງເທົ່າທຽມ ຖ້າວັນນັ້ນມາເຖິງ, ວັນສາກົນເພື່ອຄົນພິການການອາດຈະບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີເລີຍກໍ່ໄດ້.

ໂດຍ: ນາງ ບຸນມີ ສຸວັນນະລາດ, ພະນັກງານໂຄງການຝ່າຍການສຶກສາ, ສະຖານທູດອິດສະຕຣາລີ ປະຈຳສປປ ລາວ.